

JIŽAN

32

Dobrý den, nazdar, ahoj.

Tak tu máme zase předtáborové období, léto a dovolenou. Ano! Přesně těmito slovy začínal časopis i loni touhle dobou a co tím vlastně chci říct, že je tu zas to předprázdninové chvění... Radost z léta, slunce a volna. Ze spousty z nás opadl učební stres, někteří si donesli domů vysvědčení, jiní nový titul. Všem každopádně blahopřeji!

A teď už se v klidu uložte na louku, podívejte se na nebe a věřte, že moct se jen tak koukat do mraků, jak si plynou, je fakt krásný dar. Buďme na sebe hodní, važme si toho, co máme a tak nějak vnímejme vše kolem nás pozitivně.

Co když si letos na táboře dáme každý takový malý úkol, vzpomeňte si na věc, která vás na táboře netěší, a zkuste se to letos změnit. Zkuste se postavit k výzvě čelem, neoblíbenou činnost schválně vezměte za svou, ne úplně oblíbeného kamaráda podpořte... Uvidíme, ten pocit dobře vykonané práce a dobrého skutku...

Krásný tábor všem!

-Dancza-

Vánoční výprava Praha – Krč 14 – 16. 12. 2018

Účastníci –

Petr, Dancza, Lasička,
Peky, Notes, Pét'a,
Karel, Čerw, Kuklič,
Kačka, Fík, Rytíř, Bárt,
Šmoula, Micky, Pája,
Eli, já (Adam),
Ohýnek, Nella, Apač,
Freddy, Zajda,
Mňamka, Koník,
Králíček, Šája,
Amazonka,
Pomněnka, Měsíček,
Užofka, Barča,
Ryběnka, Julča

Dne 14.12.
jsme se sešli na

hlavním vlakovém nádraží v 16,40 hod. Jeli jsme směr Praha-Krč. Do klubovny jsme dorazili kolem sedmé hodiny večer. V klubovně jsme se najedli a Kačka, Pét'a, Bárt, Fík, Šmoula, Já, Freddy, Pája, Eli, Mňamka a Koník jsme vyrazili na nákup do Tesca. Cesta byla zajímavá, protože směrem tam jsme lezli okolo odstavených vagonů, křovím a taky přes starý plot. Nakonec jsme dorazili do Tesca. Když jsme přišli z nákupu, tak jsme si připravili věci na spaní. Na kutě se šlo v půl jedenácté. Ráno jsme vstali a služba šla udělat snídani. K snídani byla jako vždy vánočka s džemem a máslem. Dopoledne se připravoval salát na večer. Po svačině, která byla asi ve dvanáct hodin, jsme dostali jídlo a šlo se přes Kunratický les na zříceninu hradu Nový hrádek, kde byl zároveň oběd. K obědu byla Májka, perník, rohlíky a lovecký salám. Cestou se k nám přidal Rytíř, který dorazil až v sobotu. Také jsme hráli hru, kterou vymyslely Pája s Eli. Bylo to jako letadlo, ale se zvířaty a jmenovalo se to ZOO. Když jsme se vrátili do klubovny, tak jsme začali připravovat na večer. Kačka s Pét'ou smažili řízky, Já a Šmoula jsme připravovali větev, kterou následně Eli dozdobila. Převlékli jsme se do krojů. Po sedmé hodině se začalo jíst. Na stole bylo opět převelice dárků. Po večeri se

rozdávaly dárky a jedlo se cukroví. Večer Karel a Bárt hráli na kytaru a šlo se spát. Ráno po budíčku byla snídaně. Tentokrát bylo máslo, džem ale s chlebem. Dopoledne se uklízela klubovna a vařili špagety k obědu. Přitom všem nám do toho hrála místní kapela, která byla zavřená ve vedlejší místnosti. Hráli skvěle. Po obědě byli všichni v klubovně a skauti šli hrát ven vybíjenou a fotbal. Po hrách se douklidila klubovna a rozdali se tatranky na cestu. Na pražském hlavním nádraží hrál Bárt a Ohýnek na piano. Ve vlaku jsme měli konečně kupé. V Plzni jsme byli v 18 hod. Dali jsme si nástup a podali si ruce. Výprava byla velmi pěkná a těším se na další.

- ADAM -

Za kulturou, vlčata a světlušky 12.1.2019 Yeti – ledové království

V lednu jsme se rozhodli, že si uděláme kulturní sobotu a tak jsme s vlačaty a světluškami strávili půl den procházkou po centru Plzně, nacvičili si orientaci v ulicích okolo náměstí a zakončili jsme odpoledne návštěvou kina Beseda. Film o Yetim byl poučný a ještě navíc byla sranda. Kultuře zdar!

-Dancza-

Skauti na Chvalov 11. - 13. 1. 2019

Na pondělní schůzce dne 7.1. jsme se rozdělili do tří skupin po 3 členech. Každá skupina si měla vymyslet jídlo, které bude na výpravě vařit a donést si na něj suroviny.

Účast:

Fredyho tým: Fredy, Apač a Ohýnek

Eli tým: Eli, Jája a Mňamka

Adamův tým: Adam, Peťan a já

PÁTEK

Sešli jsme se v 15:45 na hlavním nádraží v Plzni. Odsud jsme vlakem dojeli do Strakonice, kde jsme přestupovali na vlak do Mačkova. V Mačkově jsme vyfasovali mapy, podle kterých jsme měli najít cestu ke klubovně. Bohužel jsme se zamotali a ztratili, ale nakonec jsme se našli a došli ke klubovně. Po dlouhém podpalování ohně v kamnech, jsme se ubytovali a snědli svoji večeři. Poté jsme si ještě chvíli povídali a šli spát.

SOBOTA

Po snídani, kterou měl každý z domova, jsme si vysvětlili pravidla hry, která následovala. Měli jsme po skupinách určených ze schůzky podle mapy vyhledávat obodované objekty (na příklad zastávka ČD za 6 bodů, kaple za 3 body nebo turistický rozcestník za 2 body), které jsme měli vyfotit. Ve 2 hodiny jsme se měli vrátit ke klubovně a za každých 10 minut zpoždění byl 1 bod dolů. Eli tým se ztratil a přišel o 80 minut později. K obědu Fredyho tým udělal tortily, kterých bylo velmi málo, tak jsme se dojedli zbytky od snídani. Odpoledne jsme měli volno a k večeři náš tým uvařil rizoto. Po večeři jsme začali hrát hru na pasáky ovcí.

NEDĚLE

Ve 3 hodiny ráno jsme konečně dohráli a šli spát. K snídani jsme měli vánočku a máslem. Po snídani jsme si zabalili a poté Eli tým uvařil k obědu rajskou omáčku s kolínkami, které bylo na rozdíl od tortil velmi mnoho. Po obědě jsme uklidili klubovnu a šli na vlak do Mačkova, tentokrát jsme se neztratili. Jeli jsme opět z Mačkova do Strakonice a tam jsme přestupovali na vlak do Plzně.

Výprava se mi moc líbila!

-Ostříž-

Zimní přežití - Čerchov 26.-27.1. 2019

Účastníci: Peky, Kuklič, Riki, Ohýnek, Adam, Eli(já)

V sobotu jsme měli sraz v 8:50 u hutníka. Cesta do Domažlic trvala hodinu. Půl hodiny jsme čekali na vlak do České Kubice. Když jsme vystoupili, tak jsme naplánovali tu nejlepší trasu. Náš první cíl byl dojít na Zelenou Chýši, kde jsme dostali klíče od srubu a čaj od toho pána, co nám

půjčil klíče. Po chvíli jsme vyrazili, bylo to asi šest kilometrů, a protože tam bylo hodně sněhu, tak jsme si vzali sněžnice a šli. V šest jsme přišli do srubu, zatopili a převlékli se do suchého oblečení. Kuklič a Riki šli pro vodu a já, Ohýnek a Adam jsme mezitím začali vařit sýrovou omáčku, kterou nám doporučila Lasička - byla hodně dobrá. Po večeři jsme si všichni sedli a zhodnotili den, čeho si máme vzít více a čeho méně a co vylepšit, a pak nám Riki a Kuklič přečetli příběhy na

zamyšlení, pak jsme si šli lehnout.

K snídani nám Riki připravil párky a polévku. Dost nám zbylo, tak jsme to nabídli běžkařům, kteří jeli okolo a umyli jsme nádobí. Vyrazili jsme směr na Čerchov a na Čerchově byl velký vítr a námraza. Pak se šlo dolů do Trhanova. Došli jsme na nádraží a posvačili. Čekali jsme na vlak do Domažlic a pak do Plzně. Moc jsme si to užili.

-ELI-

Na sních - Železná Ruda 9. 2. 2019

Účastníci: Notes, Peťan, Já (Borec), Skunk, Martin, Měsíček, Barča

V sobotu jsme měli sraz v 7,30 hod na Hl. vlakovém nádraží v Plzni. Cestou jsme hráli hry a po dvou hodinách přijel vlak do Železné Rudy. Dále jsme se přesunuli Nad nádraží. Potom následovalo volné bobování, které trvalo cca 1,5 hod. Dále Zdeněk (vedoucí střediska) vyhlásil bobovací olympiádu. Také jsme se rozdělili do družstev, já jsem byl Švédsko a náš kapitán byl Notes. První disciplínou bylo rychlostní bobování. Bobování, druhou byly dvojbody, trojbody a vrcholnou disciplínou byl skeleton. Po úderném bobování se bylo potřeba hodně posilnit. Když jsme se najedli, pokračovali jsme ve štafetě. V závěru bobování byl sjezd všech účastníků najednou. Tím byly ukončeny závody na bobech a následovalo stavění sněhových pevností. Za stavbu naší pevnosti jsme byli oceněni diplomem. Vytvořili jsme si sněhové koule a začala sněhová válka. V závěru naší akce se rozdávali diplomy a bonbóny. Unavěni, ale spokojeni jsme se přesunuli na vlak a vyjeli směr Plzeň. V Plzni jsme byli v 18,10 hod. Dali jsme nástup a tak výprava Na sních skončila.

- BOREC -

Oddílová tělocvična 10.2.2019

Se konala pod vedením zdatného sportovce Stopaře v sobotu v tělocvičně Na Potravínách.

Svojsíkův závod 13.4.2019

Začátek Svojsíkova závodu byl u Lochotínského jezírka v 9 hodin. Naše skupina měla sraz v 8:27 na zastávce U družby. Když jsme došli k jezírku, čekali jsme asi 5 minut, než nás zavolali, rozdali nám obálky s informacemi a vysvětlili nám pravidla. Když jsme otevřeli obálku, tak v ní byly informace, tři papíry a podle nich jsme si měli rozdělit, kdo bude operátor, manažer skupiny a fotograf. Nakonec byla manažerka skupiny Eli, Nela operátorka a Jája fotografka.

Bouřka šla na bránu, kde dělala kytku. My ostatní jsme zatím šli doprovodit Mňamku která šla na otužování do jezírka. Když se Mňamka konečně oblékla a přišla Bouřka, tak jsme šly na závod zdravotnictví, kde Peko spadl ze stromu. Chvilí nám trvalo, než nám došlo že, máme zavolat záchranku. Po zdravotnictví jsem byla na bráně, kde jsem šila. Potom jsme jeli ke Kauflandu, kde

jsme si museli vybrat recept a podle něho nakoupit. Když jsme měli nakoupeno, tak jsme se vydali do parku za Plazou, kde jsme dostali recept, který jsme si vybrali (noky se sýrovou omáčkou) a vařili jsme ho. Moc dobře nechutnal, tak nám toho hodně zbylo. Potom jsme tramvají dojeli na Skvrňany, kde jsme plnili závod cestování a tři brány. Cestou na další závod nám málem ujela tramvaj. Když jsme se dostali na náměstí, tak jsme plnili závod, při kterém jsme měli s mapou doplnit, kde je co na náměstí. Potom jsme v ulici Bedřicha Smetany plnili další závod. A pak jsme jeli tramvají na zastávku Lobzy, kde byl závod a tři brány. Od toho stanoviště jsme šli

pomaleji, protože už jsme předem věděli, že to nestihnem. Po chvíli, co jsme přišli, bylo vyhodnocení a my jsme byli desáté.

-Koník-

Dobývací výprava Vlčtejn 27. 4. 2019

V sobotu 27. dubna se konala, jako každý rok, výprava na zříceninu hradu Vlčtejn. Sešli jsme se ráno ve tři čtvrtě na osm na Hlavním nádraží v hojném počtu, někteří vybaveni rytířskými doplňky. Po krátké cestě vlakem jsme vystoupili na zastávce v Zdemyslicích a odtud se vydali po silnici na cca 2 km vzdálenou zříceninu. Počasí nám zatím přálo a cesta rychle ubíhala. Po příchodu pod hrad a malém osvěžení z vlastních zásob proběhlo odevzdání papírových míčů a vyhodnocení jejich zpracování a kvality. Potom byli namátkou vybráni tři kapitáni, kteří si vybrali svůj tým a mohlo začít dobývání. Do oběda jsme se vystřídali v obraně všichni.

Průměrná doba obrany hradu byla 30 minut a hrad vždy padl. Po třetí bitvě začali přípravy na oběd - příprava ohně a buřtů. V průběhu oběda nám příroda ukázala, co vše umí a zasypala nás vodou a následně i kroupami. Po obědě jsme zkusili novinku. Útěk z hradu. Skupiny, které dříve

bránili, se nyní museli z hradu dostat přes obléhatele. Ze všech tří skupin se to povedlo jen třem Obráncům. Bártovi, Fíkovi a mě. Na závěr jsme si zahráli bitvu dospělí proti dětem a již byl čas k návratu. Po stejné cestě jsme došli na zastávku a poté již následovala jen krátká cesta vlakem a rozchod na nádraží.

-Šája-

Opravdu skautský ples 15. 3. 2019

Letos v nevídaném počtu, plni tanečního elánu, hladoví po nových kontaktech a žízňiví jsme se protancovali až do ranních hodin. Foto viz úvodní strana©.

Strakonice, První jarní výprava 29.-31.3.2019

Jarní výprava.
Jeli jsme do Strakonice
Plzeň

1. Sraz v pátek v 15:40 na nádraží v Plzni
2. Cesta vlakem 15:40 – 16:55
Arvala
3. Ubytování v klubovně ve Strakonících
4. Vlastní večere
5. Vybalování věcí
6. Spánek
7. Budíček v 8:00
8. Snídaně
9. Příprava na túru
10. Túra 17 km
11. Oběd na túře
12. Hra klíště
13. Prohlídka hradu ve Strakonících
14. Návrat do klubovny
15. Večere
16. Zábava, stolní hry
17. Večerka
18. Druhé přespání
19. Budíček v 8:00
20. Snídaně
21. Osobní hygiena a sbalení věcí do batohu
22. Hraní her
23. Oběd
24. Úklid kuchyně
25. Cesta na vlak
26. Cesta vlakem
27. Návrat do Plzně a předání rodičům

VÝPRAVA DO PŘÍRODY 25. -26. 5. 2019

Účastníci: Julča, Pomněnka, Měsíček, Muchomůrka, Skunk, Rajka, Petr, Lasička, Čerw, Danča, Skypi se s věrným pejskem Zorem a já – Barča ☺

Dne 25.5. jsme se sešli na vlakovém nádraží „u hutníka“ v Plzni. Skypi nám naložil krosny do auta a tak se nám šlo lehčeji jen s malými batůžky. Vlakem jsme jeli asi hodinu, než jsme dorazili do Mladotic, kde jsme přestoupili do autobusu, který nás dovezl do Manětína. Z Manětína jsme pak pokračovali pěšky lesem. Cestou jsme se zastavili na dvou krásných vyhlídkách. Na té druhé nás zastihl pořádný déšť, ale měli jsme štěstí, že jsme se mohli schovat do nedalekého altánku. Poté jsme vyrazili už směrem k našemu víkendovému tábořišti. Jedna velká zajímavost - narazili jsme na stopy jezevce a našli jsme také vyhozené ptačí vejíčko – nejspíš kukačkou!

Když jsme dorazili na tábořiště, kde nás už čekal Skypi i s krosnami a samozřejmě se Zorem ☺ znovu se rozpršelo a všichni jsme se schovali pod Petrovu pláštěnku. Po dešti jsme se konečně mohli pustit do stavění stanů. K večeri jsme si opekli buřty a Danča nám pak hrála na kytaru. Večer se k nám také ještě přidal Čerw. Do spacáků jsme se zavrtali kolem desáté a spali tvrdě až do ranního budíčku. Po snídani jsme usušili stany, které jsme pak s pomocí

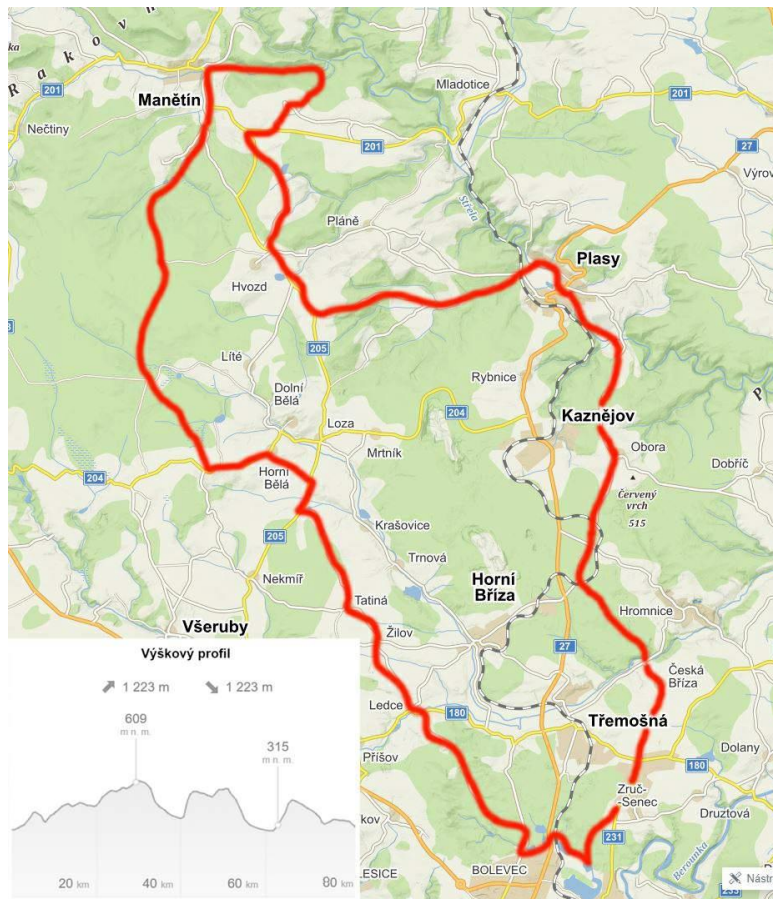

Lasičky a Čerwa zabalili. K obědu byl výborný kus kus a pak už byl čas na balení a odchod. Po cestě jsme našli slepýše, který se předváděl jak nějaká modelka a proto neunikl vyfocení od Čerwa. Když jsme dorazili na zastávku v Manětíně, přijel náš bus a my jsme vyrazili směr CAN Plzeň, kde jsme se rozloučili.

Výprava bylo moc hezká a plná zážitků. Už teď se těším na další.

-Barča-

Cyklovýprava s plně naloženými koly 25. -26. 5. 2019

Na výpravu se nás ze začátku vydalo 10 (Koník, Kačaba, Eli, Háňa, Tygr, Kukačka, Šája, Králíček, Kuklič a pan Skunk).

U lesa jsme se rozloučili s panem Skunkem a jeli jsme dál směrem na Manětín. Cestou nás čekalo pár horizontů.

Při jednom sjezdu Šaje spadla brašna a zničila se. Kukačka pak spadla a rozbila si koleno. Eli kvůli tomu zajela do příkopu. Všichni pokračovali statečně v cestě. 2 km před Manětínem spadl Tygr přes řídítka, nic se mu nestalo, jen se oklepal a jel dál.

V Manětíně jsme si koupili zmrzlinu a Háňa s Eli si ještě koupily capri-sone. Když jsme dorazili na místo přespání, Háňa zjistila, že capri-sone ztratila.

Pro zraněnou Kukačku si večer přijel pan Skunk, který po cestě capri-sone zahlédl. Háňa si pro něj " radostně" došla.

Večer ještě odjela Šája. My ostatní jsme spali pod plachtou. V noci jsme slyšeli štěkat jeleny. Hned ráno nás čekal velký kopec. Cestou jsme se v Lomnici zastavili v Muzeu těžby borové smoly. Pak už jsme pokračovali směr Senečák.

Celkem jsme ujeli 80km. Výprava se mi líbila.

-Králíček-

31.5.-2.6.2019 - Ohře, Sokolov až Hubertus

Garbage story I

Letos v zimě jsem se potuloval na běžkách mimo jiné i v Krušných horách v blízkosti vodní nádrže Fláje. Za jednou závějí jsem zahlédl etiketu od petlahve. Jal jsem se ji odlovit, aby bylo v lese čisto. Když jsem se k ní konečně propracoval, ukázalo se, že to není etiketa, ale 20 euro.

Kladný vztah k životnímu prostředí se zkrátka vyplácí.

Garbage story II

Na konci „běžkařského soustředění“ se v rámci úklidu ubikace objevily před chalupou pytle s odpadem z jednotlivých pokojů. Jeden mě ihned zaujal, bylo v něm totiž dost plechovek. Okamžitě jsem zahájil dotříd'ování, protože zahrabávat hliník do země je škoda. V rámci této činnosti jsem v pytli objevil podezřelý předmět, jakési kožené pouzdro. Ukázalo se, že se jedná o

doklady (řidičák, techničák, občanka...). Do koše se dostaly samozřejmě omylem a majitelka je asi tři dny hledala, takže byla celkem šťastná.

No a z toho je vidět, že správné třídění má smysl a přináší lidem radost.

-Kuklič-

Křimické plány

Aktualizace: Pramice již okusila křimickou vodu a stihla se i zapojit do rekultivace a likvidace rákosu :)

Bonus: foto_1 - první využití Karlova řidičského oprávnění skupiny E

foto_2 - Čerw v roli testovacího plavce

Suchou nohou přes potok

Kolikrát jste brodili řeku a skákali přes potok?

Přeskočených potoků a struh mám nepočítaně. Brodit řeku s více či méně silným proudem a batohem na zádech jsem taky zvládl. Jako bonus беру “přechod” několika ledovcových říček a řek [malá odbočka: když brodíte ledovcovou řeku ráno, jde to relativně v pohodě, jen je to strááášněěěé studené. Když brodíte ten samý tok na tom samém místě večer, je to většinou nereálné... No protože tam teče děsně moc vody z ledovce, který přes den svitem sluníčka taje. Napoprvé mi to vůbec nedošlo a byla z toho dost nepříjemná situace! Tak snad tahle informace bude prospěšná i pro někoho jiného :)].

Rozhodl jsem se využít krásného jarního počasí, málo zarostlou přírodu travou a kopřivami a naplánoval si výlet okolo přítoku do našeho křimického rybníku. Těšil jsem se, že si zase přes nějakou vodu skočím.

Podle turistické mapy začíná tok nedaleko Vochova a v takřka přímém směru jde východním směrem až ke Křimicím. Už od nákresu bylo patrné, že jde o uměle narovnané koryto,

kteře mělo hlavně vysušit okolní pole. Na začátku cesty jsem si zkusil tipnout, kdy poprvé narazím na nějakou vodu. I s ohledem na aktuální téma sucha a vody v krajině jsem se na výlet těšil.

Nebudu vás dlouho napínat, jak to bylo dál. Ono už to teď bude docela rychlé čtení.

Podle turistické mapy jsem měl vidět:

Délka toku 4 km: z toho připadá 190 m vybetonovaného koryta a 400 m roury vedené pod zemí.

Dva rybníky (6000 m² a 333 m²).

A jak jsem dopadl?

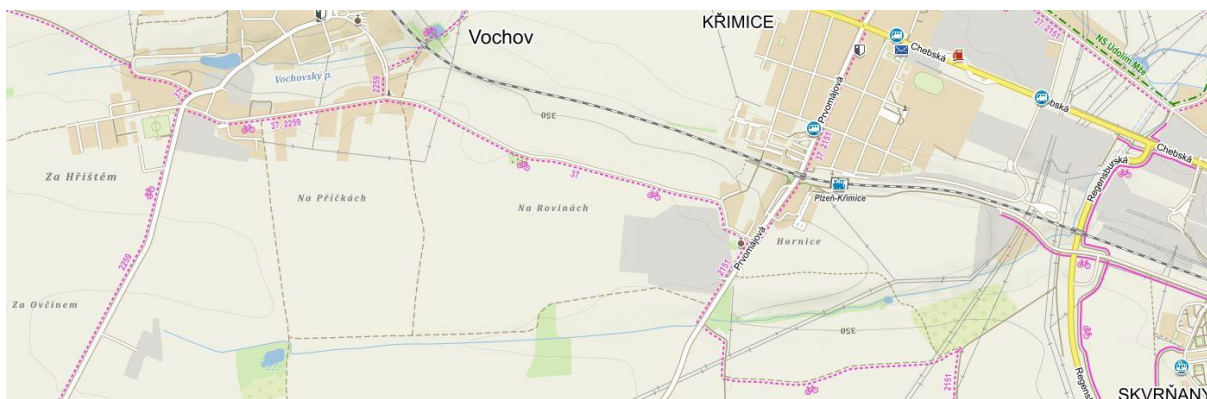
První výskyt "vody" byl až 890 m před cílem (naším rybníkem) - jde o přepad z žumpy kynologického klubu a naštěstí se to smradlavé "něco" rychle vsakuje po cca 60 metrech zpět do země a v korytě je zase sucho.

Druhý výskyt vody byl 350 m před cílem - jde o nějakou melioraci z průmyslové haly se stavebninami (možná i ze silničního obchvatu vedoucího z Borských polí). Od tohoto místa lze mluvit o tom, že je koryto trvale zaplavené vodou.

220 m před cílem je malá studánka, které také trochu přispívá vodou. Během března vyrostla u tohoto místa (cca 10 m) velká průmyslová hala, tak jsem zvědav, kdy studánka vlivem stavby vyschne.

Místo prvního velkého rybníku jsem našel jen travou zarostlou louku, kde byla mokrá louže ne větší než 4 m². Zato jsem tam našel hned dva posedy, které na louži krásně vidí a říkám si, že číhat na žízňivou zvěř je v tomhle místě asi úplně v pořádku.

Druhý malinký rybníček jsem odušil spíš podle mapy než že bych viděl cokoliv jiného. Na jeho místě je nyní ohniště :-D

I když šlo o krásnou procházku a k vidění bylo mnoho zajímavých míst, z celkové délky toku zakresleného v mapě jsem šel 91% trasy vyschlým korytem! Což je o hodně víc, než jsem předpokládal.

I když se teď ve společnosti o výskytu vody v krajině začíná více mluvit, stále si myslím, že je to nedostatečné. Z mého laického pohledu se obávám, že změny k lepšímu a obnovení výskytu vody v přírodě nenastanou dříve než za několik desítek let ... jestli vůbec.

Když jsem dával dohromady tento článek a pročítal jsem si různé studie a výroční zprávy o stavech vodního hospodářství, překvapila mi třeba následující informace. Aktuálně je na území

ČR celkem 102 879 km vodních toků. V dokumentu Myšlení vody [videoarchiv ČT2; podobných pořadů je tam až nečekaně hodně a rozhodně doporučuji ke zhlédnutí :)] se uvádí, že před sto lety činila délka vodních toků až 160 000 km. Zkracování a narovnávání vodních koryt přímo souvisí se “zkulturňováním a obhospodařováním” krajiny a pro představu jsme těmito kroky přišly o “řeku”, která by v součtu více než jednou obkroužila celou naši Zemi.

Zajímejte se o vodu, neplýtvajte a přemýšlejte, proč ji vlastně potřebujeme.

-Čerw-

Stavěcí výprava z pohledu rodiče

A jak zvládli stavěcí výpravu rodiče?? Nerozpustili se, vyspali se, nesežrali je vlci...

Čerw měl velmi zajímavý nápad, poprosit rodiče o zápis zážitků ze stavěcí výpravy. Moc nás překvapilo, s jakou vervou se tohoto úkolu zhostili, takže vám redakce předkládá jeden příběh, mnoha očima.

Mnozí rodiče asi objevili, kolik práce, za tím vším stojí... a tak prosím tolerujte náš pracovní relaxační styl, dovolte nám po chvilce odpočinku po stejně náročné práci, jako máte každý z vás, zas v klídku a pohodě postavit celý tábor, proplout těmi 14 dny s pohodou a porozuměním.

Strašně mě potěšilo, že na některé rodiče zapůsobilo kouzlo místa. My to tam máme moc rádi, je to pro nás místo s přidanou hodnou, srdeční záležitostí. A teď snad i pro některé z vás☺.

A těm, co byli nadšení, děsně děkuji a těším se na další akce!!! Na Kosáku je totiž blaze!

Dancza

Jak jsem byl poprvé na „Kosáku“ Šokující svědectví rodiče o stavěcí výpravě

Skautský tábor na Kosím potoce je to nejlepší, co se může dnešním dětem přihodit. K téhle jistotě mi stačila jediná návštěva. Coby prvoúčastník letošní stavěcí výpravy jsem vystoupil Na Špírkově z větrem klimatizované karosy a ocitl se v ráji. Les, louky, potok. To je podle mě nejlepší hřiště pro děti. Nikdo ještě lepší nevymyslel a ani nevymyslí. Navíc, v případě táborového místa na Kosím potoce, je tahle kombinace v tak dokonalém provedení, že jsem hezčí kout přírody snad ještě neviděl. Nebo teda ne takový, kde by stál letní tábor.

Jsem rád, že jsem měl tu čest vzít do ruky hrábě a dotknout se posečeného sena na táborové louce. Taky jsem mohl nosit kulatiny na kuchyň a jídelnu. Nebo napínat zastřešovací plachtu, voňavě zakouřenou od ohně. Nebo si umýt ešus od jídla v Kořenském potoce a poslat tak rybám nepatrné zbytky báječně uvařeného kuskusu. Mohl jsem si napnout celtu, vykukovat zpod ní na hvězdy a vyspat se na přírodní matraci TRAVA, kterou v IKEA neseženete. Taky

jsem seděl u ohně, opékal buřty, jedl nejlepší jídlo nebo nakládal podsady se skvělou partou dalších skautotátů a vedoucích. Jo, vedoucí, to je pro mě další položka na seznamu asi stopadesáti důvodů, proč tenhle tábor budou děti milovat. Někoho jsem trochu znal, další jsem viděl v akci poprvé, ale dohromady na mě dělali dojem zatraceně dobře naladěných pohodářů. To bude tím vzduchem! Takže díky, Riki, Tarzane, Lasičko, Kukliči, Notesi, Peťane, Karle, Čerwe, Peko, Kačko, Hejkale a všichni další, na koho jsem zapomněl!

Skautský potok na Kosím potoce je to nejlepší, co se může dnešním dětem přihodit. Ale jednu chybu to všechno přeci jenom má. A dost zásadní. Proč už sakra nejsem dítě! :-)

Petr B. (rodič dvou prvotáborníků)

Reklama na stavěčku

Stavěčka? To je ozdravný pobyt: čerstvé povětrí, vlídné zacházení, trocha práce i legrace. A určité životní jistoty – je třeba usnout dřív než Peko, při práci s Tarzanem se vyplatí být ve střehu. Nepřestává mě fascinovat, že louka se tu pokaždé hrabe tak chaoticky, že se vlastně hrabe dvakrát. Asi je to láskou k práci. Chvilí mi taky trvalo, než jsem si zvykla na zdánlivé bezvládní – táborové stavby vznikají jakoby mimochodem. Je to samozřejmě šikovností Jižanů, a moc se mi líbí, že přitom starší ochotně učí začátečníky. Kdo chce, naučí se tu leccos nového (třeba sekat sekerou proti ruce pod dohledem zdravotníka a za patřičného komentáře přihlížejících). Když rodič přijme ten trochu nezvyklý pracovní-relaxační styl, odměnou je mu nejen to, že si svobodně vybere takovou práci, která je mu sympatická, ale taky to, že když se mezitím svalí do Kosáku, určitě nedostane vynadáno do flákačů. Sdílená radost z procesu je tu hmatatelná a výsledek se netváří moc důležitě, protože „pořád je co vylepšovat“ :).

reklamu na stavěčku napsala Stará borovice – Sylva-

reklamu na stavěčku napsala Stará borovice – Sylva-

Stavěcí výprava z pohledu rodiče

Již po čtvrté jsem se zúčastnil se svými dětmi stavěcí výpravy, ale poprvé v celém časovém úseku. Vždy jsem přijížděl v sobotu v noci, protože starší dcera měla pokaždé v tomto termínu baletní vystoupení v DJKT. O to víc mě zamrzelo, o kolik skvělých chvil jsem přišel.

Cesta rachotící Karosou, která pamatuje konec minulého století (v

té době byl tento typ velkým luxusem) byla krásná vzpomínka na mé dětství. A tím kolotoč zážitku teprve začíná.

Být rodičem, který na takovou akci přijíždí poprvé, nepřestávám žasnout nad perfektní logistikou a sebraností všech skautů a skautek. Tím jim samozřejmě nelichotím, protože jak jsem za těch pár roků zjistil, tak tyto dovednosti se u skautů dědí z generace na generaci, a to již mnoho, mnoho let. Možná již z doby, kdy černé uhlí bylo ještě hnědé a mrtvé moře pouze nemocné.

Bezprostředně po příjezdu jsem zjistil, kolik živočichů je již v údolí na soutoku Kosového a Kořenového potoka na pokraji vyhynutí. Skauti celý víkend lovili Signaluse Mobiluse, ale bez úspěchu. Jejich rodový příbuzný Vodní Foun obecný je však v této lokalitě výrazně přemnožený a má dobré vyhlídky na přežití. Bohužel pro naše dítko velmi oblíbený a již z větší části domestikovaný Wifinus Networkus zde ve volné přírodě zcela zanikl. Není se čemu divit, vždyť jeho dovoz z cizích krajů a vysazení do tohoto drsného a pro něj nebezpečného ekosystému byl bláhový nápad.

Teď zpět k akci. Je skvělé, jak krásný vztah mají skauti k přírodě. A to i při odvozu nepotřebných věcí sebraných z různých částí kraje, obecních dvorů a zakládání skládky uprostřed panenské přírody.

Vše bylo skvěle naplánované. Starosta obce o všem věděl dopředu a s radostí nám po chvíli hledání správného klíče odemkl obecní dvůr, kde bylo naloženo několik nepotřebných krámů a na třech velkých přívěsech odvezeny a odneseny doprostřed louky. Ten samý osud potkal

i věci z ostatních míst – staré hrnce a kamna z Plzně, plachty vyřazené armádou (asi od Ypru), pytle s papírovými koulemi ze starých novin atd. Vše bylo umístěno na dvě, ekologicky zajištěné skládky v prostředku pastviny pro ovce, aby nedocházelo k prudké kontaminaci rozkládajícího se materiálu, bylo vše přikryto plachtou. Tím prý nedochází k odplavování pomocí deště a vše déle vydrží pro budoucí generace.

Stravování po celou dobu brigády bylo také skvěle zorganizované. Obzvláště mě potěšilo, že naše dítko jsou vychovávány k tradičním národním hodnotám. I přesto, že si nacpali břichy výbornou ohňovou uzeninou, s nadšením uchopili chléb a sůl a jali se jej dopéci nad praskajícími plameny večerního ohně.

Bohužel jedině, co mě letos chybělo byli digitální sluneční hodiny. Odhadovat čas podle polohy slunce je dost náročné a vždy se seknu o pár vteřin. Naštěstí vše zachraňoval Notes, neboť jeho signální hvizdy vždy říkaly s přesností, jaký je čas –

čas budíčku, snídaně, svačiny, oběda, svačiny, večeře a večerky. Díky němu jsem vždy věděl, co mám dělat a netápal v posloupnosti aktivit a zbytečně svou neznalostí do ničeho nevnášel zmatek a nejistotu.

Děkuji tedy všem zúčastněným za skvělý zážitek a nádherně strávený víkend.

-Milda-

Stavěčka - potom

Tak jsme v sobotu ráno jeli na stavěčku. Nejdřív jsme přišli na louku, kde už probíhaly různé práce. Potom jsme se rozhlíželi, co bychom mohli také udělat. Potom jsme nosili, co bylo třeba. Potom byl oběd. Potom jsme jeli dvěma auty s vleky do Černošína, kde jsou ve stodole za radnicí schovány díly, z kterých se pak postaví stany. Potom pan starosta hledal klíče od stodoly. Potom jsme nakládali díly na malý vlek. Potom jsme malý vlek vytlačili na silnici a překládali díly do velkého vleku. Potom auto s velkým vlekem odjelo a my jsme šli do motorestu, kde mi kamarád zaplatil dršťkovou a pivo (potom jsem mu to vrátil). Potom jsme šli zas nakládat vrátivší se velký vlek. Potom jsme nabrali ještě zásoby na večer a vrátili se na tábořiště. Potom jsme postavili a zaplachtovali kuchyň. Potom jsme seděli u ohně, večeřeli a povídali si. Potom jsme šli spát, protože začalo pršet. Potom bylo ráno s dobrou snídaní. Potom jsme zas šli něco popracovat a protože už bylo skoro všechno hotovo, tak jsme po obědě jeli domů. Už se zas těším na další stavěčku.

-Pavel P.-

Stavěčka očima rodiče

Když se letos naskytla možnost zúčastnit se stavěcí výpravy, dlouho jsem neváhal. Lákalo mě to, že můžu s přípravou tábořiště aspoň trochu pomoci, vidět jak stavěčka probíhá a zároveň si užít víkend u Kosího potoka. Nápadu byly příznivě nakloněny moje žena i Julča a tak jsem se rychle přihlásil, než si to holky rozmyslí. ☺ Nepředpokládal jsem, že budu o stavěčce něco psát, ale když mě o to Čerw požádal, proč mu nevyhovět. Stavěčku jsem viděl a prožil takto:

V pátek odpoledne se na parkovišti u autobusového nádraží sešlo rodičů povícero, ale ukázalo se, že ne všichni jedou s námi. V autobusu jsem nakonec kromě dospělých členů oddílu a sebe napočítal jenom tři další rodiče, což zhruba odpovídalo počtu, o kterém se v týdnu před stavěčkou zmiňoval Čerw. Po nezbytném přepočítání jsme se rozjeli a o tři čtvrtě hodiny později jsme vystupovali v místě, kde se silnice mezi Černošínem a Planou kříží s Kosím

potokem. Ve volném pochodovém útvaru jsme došli na louku sousedící s budoucím tábořištěm a tady jsme se usadili.

Páteční večeře byla z vlastních zdrojů. Po večeři se vytvořily skupinky na spaní a za chvíli na louce vyrostly stany a také několik plachet. Mezitím Pěťa s Kačkou zprovoznily provizorní kuchyni. Dozvěděli jsme se, že kvůli drobnému zádrhelu s dopravou bude nářadí k dispozici až v sobotu dopoledne. Škoda, mohli jsme něco udělat ještě v pátek. Nuda ale nehrozila a každý z nás se po zbytek pátečního večera něčím zabavil. Před večerkou jsem si dopřál koupel v Kosím potoce. Svítily mi k tomu světlušky (brouci *Lampyris noctiluca*, nikoliv nejmladší členky oddílu!) a bylo mi blaze. Protože v noci nemělo pršet, ustlali jsme si s Julčou, Barčou a její maminkou na louce a přespali jsme pod širákem.

Noc na sobotu byla teplá, ale i tak bylo příjemné rozproudit krev a rozhýbat tělo ranní rozcvíčkou v podobě vybíjené. Za každé vybití se dělaly dřepy. Naštěstí jich nebylo obligátních sedmadvacet, ale jenom pár. Děti nás nešetřily a boj to byl bratrovražedný. Po snídani se na louce postupně objevili Jarín, Petr, Peka, Kuklič, Čerw a Bárt s rodiči. Jakmile dorazila Lasička, mohli jsme se chopit hrábí a dalšího nářadí. Táborová louka byla vzorně pokosená a seno shrabané a odvezené. Díky tomu stačilo shrabat jen malé zbytky a louka byla připravená. Z toho, co se shrabalo, si světlušky na okraji louky pohotově postavily krásné hnízdo. Kdo nehrabal, mohl nosit klády na stavbu kuchyně a jídelny nebo vzít krumpáč, rýče a lopaty a kopat latríny. Pracovní terapie evidentně fungovala, například Riki při nošení klád úplně zapomněl na bolavé rameno.

Nezahálely a holky v kuchyni (Pěťa, Kačka, Lasička) a než jsme se nadáli, byl nástup na oběd. Vynikající kuskus se zeleninou a masem zmizel z hrnce před očima a všichni strávníci vypadali spokojeně. Mimochodem, celý víkend jsem měl pocit, že sotva něco málo uděláme, už se zase jí. Ale nikdo z nás proti tomu samozřejmě neprotestoval.

Když přijel Karel a z velkého přívěsného vozíku zapřaženého za Land Rover jsme na táborovou louku složili barely s vodou a hromadu beden, byla sestavena pracovní četa pro transport materiálu uloženého v Černošíně. Karel s Čerwem a Hejkalem dostali na povel čtyři přítomné táty (Mildu, Pavla, Petra a mojí maličkost) a hurá do Černošína. Tam nás chvíli napínal pan starosta, který musel zběhat půl města a přilehlé okolí, než se mu podařilo sehnat správné klíče od obecní stodoly, ale povedlo se a mohli jsme nakládat. Průjezdu na dvůr se stodolou bohužel chyběl nějaký decimetr k tomu, aby se dalo velkým vozíkem zajet až do stodoly a tak nezbylo než do stodoly ručně odtlačit menší vozík, naplnit ho a potom autem vytáhnout před budovu městského úřadu a tady všechno přeložit do velkého vozíku. Tahle komplikace ale nikoho nepřipravila o chuť do práce.

Ve stodole se Čerw vyšplhal na úctyhodnou hromadu podsad, roštů, postelí a dalších věcí a zásoboval ostatní, kteří plnili vozík. Když byl první vozík plný a na náměstní jsme jeho obsah přeskládali do velkého vozíku, spustil se déšť. Přečkali jsme přeháňku ve stodole, a po dešti jsme v nakládání pokračovali. Po naplnění velkého vozíku mohli Karel s Hejkalem vyrazit s první várkou do tábora. Když se kluci vrátili, nakládání pokračovalo. Ve druhém kole jsme naplnili velký vozík až po střechu, na malý vozík toho také zbylo dost, ale vyšlo to tak dobře, že třetí cesta nebyla potřebná. Před návratem do tábora jsme ještě na Karlův návrh navštívili pana Rozhoně, abychom zajistili zásobu plynu i další nezbytnosti, a potom už se náš plně naložený konvoj vydal zpátky do tábora. Tam Karel postupně dotáhl oba vozíky až na táborovou louku a tím odpadlo zdlouhavé přenášení přes brod.

Díky množství ochotných rukou bylo vykládání vozíků otázkou chvilky. Postavená kuchyně a jedna hotová latrína svědčily o tom, že se během stěhování materiálu z Černošina na louce nezháhalo a že bilance práce udělané během soboty nebude úplně špatná. Sobotní večeri u ohně si všichni zasloužili a po pracovním dnu nám chutnalo. Kromě buřtů došlo na topinky a pro většinu dětí bylo zlatým hřebem opékání „maršmelounů“. Překvapilo mě, jak populární je konzumace téhle sladké hmoty. Na Julčino doporučení jsem malinký kousek strčil do pusy i já. Chutnalo to jako opečená zubní pasta a na rozdíl od dětí to víckrát jíst nemusím. Zato mi náramně chutnaly nakládané jemně pálivé papričky, kterými nás pohostil Čerw.

Večer u ohně příjemně uběhl. Den jsem znovu zakončil koupelí v tůňce Kosího potoka. Z večerního rozjímání a pozorování světlušek mě vytrhla až parta holek, které si chtěly nerušeně užít osvěžení v potoce. Přenechal jsem jim koupací místo a šel si připravit spaní. Před setměním nám Milda pomohl postavit přístřešek z plachty a prakticky hned po večerce jsme ocenili, jak dobrý to byl nápad. Spustil se poměrně intenzivní déšť, ale pod plachtou jsme zůstali v suchu a přitom na vzduchu. Za šumění deště jsem usnul téměř okamžitě a ve spacáku jsem vydržel skoro až do budíčku.

V neděli se rozcvička nekonala, ale o snídani jsme ochuzeni nebyli. Nechtěl jsem se na stavěčce vyhýbat žádné potřebné práci a tak jsem se po snídani dobrovolně přidal do party na kopání latrín. Po konzultaci s Kukličem jsme začali hloubit jámu v místě, které stejnému účelu evidentně už někdy sloužilo. S Tarzanem a Hejkalem jsme si pochvalovali, jak jde kopání dobře. Už to vypadalo, že máme vyhráno a jáma bude za chvíli dostatečně hluboká, když jsme narazili na „zlatou žílu“. Archeologa by to možná potěšilo, naše radost ale byla o poznání menší. Nedalo se udělat nic jiného než o kousek vedle vyměřit novou jámu a začít znovu. Na novém místě bylo dost kořenů a kopání šlo hůř, ale poradili jsme si s tím. Tarzan dokonce s takovou vervou, až zlomil násadu u rýče. Základ jámy jsme přesto vytvořili a po svačině jsme se s klidným srdcem mohli nechat vystřídat.

Zbytek nedělního dopoledne byl vyplněn řadou dalších prací, které přerušil až oběd. Tentokrát Pěťa a Kačka vykouzly vynikající buřtguláš. Po obědě začalo balení stanů a příprava na odjezd. Když v půl třetí Notes zavelel k odchodu, vůbec se mi z louky nechtělo. Záviděl jsem Kukličovi, že zůstává a až do začátku tábora si bude užívat pohodu na tak krásném místě. Hned bych s ním vyměnil týden hlídání tábora za týden ve městě a v práci! Ale co se dá dělat, povinnosti volají. Známostou cestou jsme došli na plácek u silnice, za pár minut přijel autobus a než jsme se nadáli, byli jsme zpátky v Plzni. Rozloučili jsme se s tím, že se uvidíme za týden, a stavěcí výprava pro nás skončila.

Na táborové louce jsme nechali několik hromad věcí, postavenou kuchyni s rozšířeným prostorem pro jídelnu, tři turecké stany, latríny, lavice kolem ohniště. Určitě se toho dalo připravit a postavit ještě víc. Ale snad jsme i tak byli my rodiče na stavěčce aspoň trochu platní a vedení oddílu nelituje,

že nás na stavěcí výpravu vzalo s sebou. Ovšem ještě důležitější než co po nás na louce zbylo, je pro mě to, co jsme si odvezli: krásné zážitky z víkendu prožitého na kouzelném místě v přírodě s partou prima lidí. A taky aspoň hrubá představa o tom, co obnáší dopravit ke Kosímu potočku vše potřebné a na místě z toho vybudovat tábor. Stavěčka mě nadchla a půjde-li to příští roku, pojedou znovu. Jižané, děkuju!

-Honza Kraus-

Díky!

Velmi děkuju za možnost být na stavěcí výpravě. Byla jsem ráda, že jsem mohla alespoň trochu pomoci, protože postavit a zorganizovat takový tábor, je neskutečná fuška. Ač jsem se snažila vypomáhat, kde se dalo (hrabání louky, malá pomoc při vaření, pomoc při vykládání věcí..), měla jsem spíš pocit odpočinku v krásném prostředí. Navíc o nás - děti i rodiče - bylo perfektně postaráno - bylo zajištěné jídlo, pití, "bydlení", doprava... Líbila se mi vzájemná spolupráce, nikdo přímo nevelel a přesto se každý zapojoval do prací, které bylo třeba zrovna dělat. Když nad tím zpětně přemýšlím, skládám například poklonu partě, která stavěla kuchyni - dokázali to naprosto samostatně a s chutí. Zrovna tak makáčům, kteří vykopali latríny - jedna z méně oblíbených činností ;-)

Přes obě louky se občas do všeho nesly Notesovo „hvizdy“ a bylo vidět, že je děti plně respektují, vědí, kam mají jít a co dělat.

Bylo moc fajn vidět, že pro děti pořád vyhrává dovádění v přírodě nad všemi moderními vymoženostmi. Pro mě osobně bylo hodně důležité vidět i jak to u vás funguje a bonus navíc - znát se blíž s rodiči našich ratolestí.

Děkuju za bezvadný víkend.

Přeju Vám všem krásný tábor, ať Vám vše vyjde tak jak si přejete!

-Špagi-